א) בכלאים ב) ובטריפה ג) ביוצא א] דופן ירעו עד שיסתאבו וימכרו ב] ויביא בדמי היפה שבהן מאותו המין ד) נתערבו בחולין תמימים ימכרו החולין לצורכי ג] אותו המין ה) קדשים בקדשים מין במינו [זה יקרב לשם מי שהוא וזה] יקרב לשם מי שהוא ו) קדשים בקדשים מין בשאינו מינו א) ירעו עד שיסתאבו (וימכרו) ד] ויביא בדמי יפה ה] שבהן ממין זה ובדמי היפה שבהן ממין זה ויפסיד המותר מביתו ג) ז) נתערבו בבכור ובמעשר ירעו עד שיסתאבו ויאכלו כבכור וכמעשר הכל יכולין להתערב חוץ ח) מן החטאת והאשם: **גמ'** מאי אפי' ה"ק כל הזבחים שנתערבו בהן חטאות המתות או שור הנסקל אפילו אחד בריבוא ימותו כולן תנינא חדא זימנא ג) כל האסורין לגבי מזבח אוסרין בכל שהן הרובע והנרבע אמר ו] רב אשי אמריתה לשמעתיה קמיה דרב שימי ואצריכן דאי מהתם הוה אמינא הני מילי לגבוה אבל להדיוט אימא לא ואי מהכא ה"א הני הוא דאיסורי הנאה נינהו אבל הני (א) אימא לא צריכי דלאו איסורי הנאה נינהו ז] הא תנא ליה ח] מי קתני ט] (בבמה כל שהן התם קתני) וניתני הא ולא בעי הא תקנתא איצטריכא ליה דהדיוט נמי תנא ליה ד) ואלו אסורין ואוסרין בכל שהן ט) יין נסך י) ועבודת כוכבים

כלאים וטריפה ויוצא דופן. שור או כשב פרט לכלאים כי יולד פרט ליוצא דופן [חולין לח.]. טריפה התם [מנחות ה:] אמרינן כשהוא אומר מן הבקר למטה שאין ת"ל להוציא את הטריפה ולהדיוט מותרת בהנאה להשליכה לכלבים: **ירעו עד שיסתאבו.** דמחמת הזבח המעורב בהן נאסרו כולן להדיוט ולחללו על המעות בעודו תם אי אפשר הילכך ירעו עד שיסתאבו ויביא בדמי היפה שבהן מאותו המין ממין הקרבן אם עולה הוא יביא מעות כנגד דמי היפה שבכולן דשמא הזבח הוא היפה ויאמר כל מקום שהוא הזבח יהא מחולל על מעות הללו ויביא מן המעות עולה ואם שלמים שלמים: **נתערבו בחולין תמימין.** או אחד באחד או זבח אחד בחולין הרבה ימכרו כל החולין לצרכי מין אותו הקרבן ונמצאת י] הרי כולן קדשים של מין אחד אלא שאין ידוע כל אחד של מי הוא יא] ויקרבו כולן כל אחד ואחד לשם מי שהוא כדקתני מתני': **קדשים בקדשים מין במינו.** אלא שבעליהן מוחלקות יב] יקרב כל אחד לשם מי שהוא: **מין בשאינו מינו.** עולה יג] בשלמים שאין מתן דמן ואימוריהן שוה: **וימכרו.** נמצאו דמי עולה עולה דמי שלמים שלמים ואינו יודע איזו יד] עולה ואיזו שלמים הילכך יטול מעות [מביתו] כנגד דמי היפה ויאמר כל מקום שהן ממעות עולה יתחללו טו] על אלו (ואלו מעות כיוצא בהן) לפי שאינו יודע איזו מין היה יפה [ויביא מעות כיוצא בהן] ויאמר כל מקום שהן מעות שלמים יהו מחוללין על אלו ונמצא מפסיד אותו עודף מביתו. ול"נ דלא גרסינן וימכרו אלא ירעו עד שיסתאבו ויביא בדמי היפה כו' ובתחילת חילונן יאמר כל מקום שהיא עולה תהא מחוללת על אלו וכל מקום שהן שלמים יהיו מחוללין על אלו ויביא מאלו עולה ומאלו שלמים. ותדע דלא גרסינן ליה דהא טז] נתערבו בבכור ומעשר דקתני נמי וימכרו אי אפשר דהא תנן במעשר נאמר לא יגאל ואינו נמכר לא חי ולא שחוט לא תם ולא בעל מום וילפינן לה בבכורות (דף לב:) דהאי לא יגאל לא ימכר הוא אלא הכי גרסינן ירעו עד שיסתאבו ויאכלו כמעשר וכבכור: **נתערבו.** זבחים כגון עולה בבכור או במעשר בהמה שאין תופסין דמיהן בקדושה ולהקריבן אי אפשר שזה כליל וזה נאכל או אפילו הוא שלמים זה טעון מתן ארבע וזה מתן אחת וכן סמיכה ונסכים: **ירעו עד שיסתאבו.** ויביא מעות בדמי היפה ויאמר כל מקום שהוא הזבח התופס את דמיו יהא מחולל על מעות הללו נמצא חולין מעורב בבכור ומעשר בעלי מומין ויאכלו מעורבים כולן בתורת בכור ומעשר בעלי מומין שלא ישחטו באיטליז ולא ימכרו באיטליז ולא ישקלו בליטרא כדתנן ט) (מנחות דף עה.) כל פסולי מוקדשים הנאתן להקדש לפיכך נשחטין באיטליז לאחר שנפדו ונמכרים באיטליז ונשקלים בליטרא דכמה דמשכיר יז] במכירתן טפי ופריק להו מעיקרא חוץ מן הבכור והמעשר שהנאתן לבעלים שאין מביאין בדמיהן קרבן. וא"ת השתא איכא בהאי זבח המעורב פסידא דהקדש דכיון דאין נשקל בליטרא לא טפי ופריק ליה אין ה"נ אי יח] משום פסידא דידיה לא מזלזלינן בבכור ומעשר נהי דאי לא הוה מערב ליכא זילותא אלא בדידיה מזלזלינן ביה משום דרווחא נמי דידיה הוא אבל באחריני משום איהו לא מזלזלינן: **הכל יכולין להתערב.** בכל שני מיני קדשים אפשר להו שיהו מעורבין: **חוץ מן החטאת והאשם.** שאין מתערבין זה בזה לפי שניכרין זה מזה כדמפרש בגמרא [עה:]: **גמ' מאי אפילו.** כל שכן כיון דרובא למיתה ימותו: **שנתערבו בהן חטאות המתות.** חד דאיסורא ורובא יט] דהתירא: **כל האסורין כו'.** משנה היא במסכת תמורה: **אוסרין בכל שהן.** כל המתערבין בהן ואפי' אחד בריבוא: **הני מילי לגבוה.** כולן המעורבין אסורין לגבוה ומותרין להדיוט ברעייה ובפדייה דלא איירי התם בנתערבו באיסורי הנאה: **אבל.** הני דלהדיוט נמי לא חזו לפדייה כ] דהא באיסורי הנאה נתערבו: **אימא.** ניבטלי איסורי הנאה ברובא שלא ימותו אלא ירעו וימכרו דלא חמיר דין הדיוט כולי האי קמ"ל ימותו: כא] **אי מהכא.** אשמעינן דאפילו קדשים נמי מפסדינן ולא תנא ההיא בתמורה כב] ה"א הני הוא דמפסדינן משום דאיערוב באיסורי הנאה אבל הנך דתמורה דלא איערוב בהו איסורי הנאה אימא כג] לא נאסרינהו לכולהו אלא ניבטיל ברובא ויקרבו לריכא: **אבל הנך דלאו איסורי הנאה נינהו אימא.** קיל איסורייהו וניבטלו ברובא ואפילו לגבוה: **הא תנא ליה.** הנך כד] במתני' דלא בטלי לגבוה דקתני במתניתין נתערבו בשור שנעבדה כו' ולמה לי למהדר ולמיתנייה התם: **ומשני מי קתני.** במתני' גבי רובע ונרבע בכמה הן אוסרין: **כל שהן התם קתני.** במסכת תמורה הוא דקתני אוסרין בכל שהן דאי ממתני' דילמא בטלי במאה או במאתים ואחד ברבוא דקתני מתני' לאו עלייהו קאי: **וניתני הא.** דתמורה ולא ניתני הא דזבחים: **תקנתא איצטריכא ליה.** דהתם אוסרין בכל שהוא תני ולא תקנתא והכא תנא תקנתא ירעו עד שיסתאבו כו': **דהדיוט נמי תנא.** במסכת עבודה זרה [דף עד.] דאיסורי הנאה לא בטלי ברובא ומיתסרו להדיוט ולמה לי למיתני הכא בחטאות המתות ושור הנסקל:

צריכי

ובטריפה. בגמ' [דף עד:] דייק האי טריפה היכי דמי אי ידע לה ליזיל ולישקלה ומפרש רבי ירמיה כגון שנתערבה בוולד טריפה ורבי אליעזר היא ורבי ינאי מפרש כגון דאיתערבה נקובת הקוץ בדרוסת הזאב וריש לקיש מפרש כגון דאיערב בנפולה והקשה ה"ר אפריס כיון דלא ידיעה כה] מה מועלת כאן רעייה דלמיכלה א"א משום ספק טריפה ולעובדי כוכבים ולכלבים אי אפשר דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ומחיים נמי לא אפשר ליהנות דפסולי המוקדשים אסורים בגיזה ועבודה מיהו למ"ד דאיערב בדרוסה יש לה בדיקה לאחר שחיטה אם האדימה כו] בשר כנגד בני מעיים או כנגד הסימנים דאפי' ודאי דרוסה יש לה בדיקה ולמ"ד דאיערב בנפולה נפולה יש לה בדיקה אבל למ"ד בוולד טריפה קשה ושמא קסבר פודין את הקדשים להאכילן לכלבים כאיכא דאמרי בפרק שני דבכורות (דף טו:) אי נמי כדאמרינן כז] (פסחים דף כט.) ו) אין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים הני מילי היכא דלא חזו אלא לכלבים כגון קדשים שמתו או נטרפו אבל הני אסורים מחמת טריפות חולין שנתערבו בהן אבל קדשים גופייהו אם היה מכירן דחזו לדידיה שרי להאכילן לעובדי כוכבים ולכלבים ומיתרצא בהכי פירכא אחריתי שהיה מקשה ה"ר אפריס בבכורות פ' כל פסולי המוקדשין (דף לג:) בכור מתיר ר"ע אפי' לעובד כוכבים ולקמן בפ' טבול יום (דף קג.) אמר ר"ע מדבריהם למדנו שהמפשיט את הבכור ונמצא טריפה שיאותו הכהנים בעורו משמע דווקא בעורו אבל בבשרו לא דאסור להאכילו לכלבים ולעובדי כוכבים ולפי מה שפירשתי ניחא דמידי דלא חזי לישראל אסור להאכילו לכלב ולעובדי כוכבים אבל מידי דחזי לישראל כיון שנפדו שרי ליתן לכלב והיינו טעמא דדרשינן כח] ואכלת ולא לכלביך כלומר דבר שאין עומד אלא לכלביך אבל היכא דחזי לדידיה איסתרו לגמרי דאיתקש לצבי ואיל וא"ת בפרק הפרה (ב"ק דף נג.) דפטרינן שור פסולי המוקדשים שנפל לבור משום דכתיב והמת יהיה לו מי שהמת שלו הרי המת שלו כדתנן (לקמן דף קג.) דיאותו הכהנים בעורו ז) ומשום עור לחודיה איצטריך שור ולא אדם דהוה מחייבנא באדם דחשיב המת שלו משום עור דשרי בהנאה מדאורייתא ולא אסור אלא משום גזירה שמא יעשה עורות אביו ואמו שטיחין (חולין דף קכב.) וי"ל דסוגיא דב"ק (דף נג.) אתיא כמסקנא דפרק טבול יום (לקמן ד' קד.) דפסקי' כרבנן בשר כט] בקבורה ועור בשריפה:

ויביא בדמי היפה שבהן. פירש"י ויקח מעות כשיעור דמי היפה שבכולן ויאמר כל מקום שהוא הזבח יהא מחולל על מעות הללו משמע לפירושו שהזבח מעורב בריבוא של רובע ונרבע והלשון משמע כן ואי אפשר לומר כן דדומיא דרישא קתני שהנסקל נתערב ברוב זבחים וכן מוכח בגמרא ובדמי היפה שבהן היינו דמי היפה של כל אחד ואחד ומניח הגרוע שבהן שלא יחלל:

לשם מי שהוא. פירש בקונטרס (כדי) כשיקריבנו יאמר הרי הוא לשם בעלים שלו וקשה דהא אמר בריש מכילתין (דף ב:) אתנו בית דין דלא לימא לשמן דילמא אתי למימר שלא לשמן אלא לשם מי שהוא היינו סתמא דסתמא נמי כלשמו דמי: **מי קתני בבמה.** בפרק כל האסורין (תמורה דף כח.) משני בענין אחר ולא פריך התם וליתני הא ולא בעי הא כדפריך הכא:

דהדיוט נמי תנא ליה ואלו אסורין כו'. מכמה משניות הוה מצי לאתויי ממתני' דאפה בו את הפת במסכת עבודה זרה (דף מט:) וממתני' דערלה (פ"ג מ"ז) בערלה וכלאי הכרם:

עין משפט נר מצוה

א מיי' פ"ב מהל' איסורי המזבח הלכה י:
ג ב מיי' פ"ו מהל' פסה"מ הלכה ג:
ד ג מיי' שם הלכה ד:
ה ד מיי' שם הלכה ה ו:
ו ה מיי' שם הלכה יד:
ז ו מיי' שם הלכה טז:
ח ז מיי' פט"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה ו טוש"ע יו"ד סי' קלד סעיף א:
ט ח מיי' פ"ז מהלכות ע"ז הלכה ט סמג לאוין מח טוש"ע יו"ד סי' קמ:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אבל הני דלאו איסורי הנאה נינהו אימא לא צריכי הא תנא:

מוסף רש"י

כלאים. בן רחל ותיש שפסול לקרבן: **ביוצא דופן.** שקרעוה והוציאוה (חולין לח:) **ויפסיד המותר מביתו.** משלו. וא"ת הרי הוא מחליף שמביא שלמים בדמי האשם או בדמי העולה והרי קדושת הבהמה חלתה על מעות דמיה ואין משנין מקדושה לקדושה. כשבא לחללן להבהמות כך הוא עושה אם יפה שבהן שוה סלע מביא ג' סלעים מביתו ונוטל הסלע הא' ואומר כל מקום שהיא העולה הרי מחוללת על הסלע זו ויביא ממנו עולה ונוטל סלע השנית ואומר כל מקום שהוא האשם הרי הוא מחולל על סלע זו ומביא בו אשם וכן לשלמים (פסחים צח. גבי פסח שנתערב בזבחים) **מאי אפי'.** דקאמר, דהא קתני כל הזבחים

נוסחאות רש"י כת"י

הובא בעמ' הבא

שיטה מקובצת

ובטריפה. הקשה הר"ר אפריס לר' ירמיה דמוקי לה בולד טריפה וכר"א דאמר בחולין דולד טריפה לא יקרב אבל המזבח וה"ה להדיוט נמי אסור כדמוכח בחולין והא דאפלגי בגבוה להודיעך כחן דרבנן דאפי' לגבוה נמי שרי, א"כ מאי קאמר במתני' ירעו עד שיסתאבו מה תועלת ברעייה כו' עד לכלבים [ככתוב בתוד"ה ובטריפה], וא"כ ימותו מבעיא ליה בשלמא למ"ד דאיערוב כו' עד בדיקה [ככתוב בתוס' שם] לאחר שחיטה ולמכור לישראל לאכול והא דלא בדקינן בקדשים היינו משום דאותם בדיקות הן לאחר שחיטה ומספק לא מעיילינן חולין בעזרה אלא למ"ד בולד טריפה קשיא. וי"ל דכי אמרי' אין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ה"מ היכא דלא ראוי רק לכלבים כגון קדשים שמתו אבל היכא דחזו (לדמיה) [לדידיה אם היה מכירן] שרי להאכיל לעכו"ם או לכלבים, והיינו טעמא דדרשינן הכי ואכלת ולא לכלביך כלומר דבר שאינו ראוי ועומד אלא לכלביך, אבל היכי דחזו (לדמיה) [לדידיה] אשתרי לגמרי דאיתקש לצבי ואיל (לשון תוס' הר"פ): **ירעו עד שיסתאבו.** פ"ה שאי אפשר לשחוט אחד מהם בלא מום שמא זהו הזבח והשוחט קדשים בחוץ חייב כרת, וג"כ הן פסולין לקרבן, אלא ירעו וימכרו ויביא בדמי היפה שבהן מאותו המין אם חטאת חטאת אם עולה עולה ויקח מעות כשיעור דמי היפה שבכולן ויאמר כל מקום שיהיה הזבח יהא מחולל על המעות הללו. משמע מתוך לשונו שפי' כל מקום שיהיה הזבח וגם הלשון דקתני ויביא בדמי היפה שבהן משמע דמיירי הך סיפא בקדשים שנתערבו ברובא פסולים וקשה מסתמא הויא סיפא דומיא דרישא דמפרש בגמרא דשור הנסקל אחד נתערב בכמה קדשים כשרים וה"נ הוי בסיפא כדמוכח בגמרא דקאמר כל שהוא התם קתני. לכך נראה ויביא בדמי היפה כנגד כל אחד של הקדש. ואמר מורי מה שפ"ה כן אינו ר"ל שיהיה כן לפי המסקנא אלא ר"ל אי לאו אידך משנה דמייתי הגמרא דקאמר כל שהו התם קתני הייתי יכול לפרש מתני' בסיפא דליכא קדשים רק אחד שאת"ל שיש למידק ממתני' דסיפא מיירי כמו רישא א"כ מאי קאמר בגמרא כל שהן התם קתני הכא נמי קתני שפיר כל שהן דומיא דרישא אלא ש"מ דאין למידק הכא סיפא דומיא דרישא הוא (ואיסור) [ואימור] אינו שוה, ומיהו לפי המסקנא אמת הוא דסיפא הויא דומיא דרישא אלא ממתני' אין להוכיח כדפי': **קדשים בקדשים.** שהם מין אחד רק שחלוקים בשם הבעלים יקרבו כל אחד לשם מי שהוא ולא יאמר כלום דהא סתמא כשר. ולא כפ"ה דפי' דיאמר הרי הן לשם בעלים שלו, דהא אמרינן בפ"ק (דף ב:) אתנו בית דין דלא לימא לשמו כו': **נתערבו בבכור ומעשר ירעו.** ול"ג ימכרו דהא כתיב במעשר לא ימכר. אלא ירעו ויוממו ואז [בקדשים אחרים] יחלל הקדושה על אחרים ויאכלו לחולין לגמרי, אבל בכור ומעשר צריכין עוד לאוכלן בתורת בכור ומעשר ואינו יכול למוכרם אלא כל תורת בכור ומעשר עליהם שלא לימכר באיטלז ושלא לשקול אלא ירעו עד שיוממו ויאמר כל מקום שהוא הזבח יתחלל על מעות הללו ואינם יוצאים לחולין לגמרי שתחול קדושתו שאין להן פדיון אלא נאכלין במומן: **חוץ מן החטאת והאשם.** בזה אין ספק בתערובתן שהרי הם ניכרים שהחטאת אינה איל והאשם אינו אלא איל ואם הוא אשם נזיר או

מסורת הש"ס

א) כע"ז פסחים צח., ב) תוספ' דתמורה פ"ג, ג) תמורה כח., ד) שם וע"ז עד., ה) [בכורות לא.], ו) [וע"ש תד"ה אין], ז) עי' בתוס' ב"ק י. ד"ה שהשור. וע' תו' סנהדרין מח. ד"ה משמשין וחולין קכב. ד"ה עורות, ערכין ד. ד"ה נפשות, נדה נה. ד"ה שמא.

שינויי נוסחאות

א] נ"ל וביוצא (*ש"מ): ב] וימכרו. זו היא גירסת הרמב"ם בפירושו ובחיבורו דמחייב שימכור כל אחד ואחד בפני עצמו. אבל רש"י [בד"ה וימכרו] לא גרים וימכרו בכולה מתניתין (עפ"י תוי"ט עע"ש). בקלת כת"י איתא וימכרו כאן ולהלן גבי קדשים בקדשים. אבל בסיפא גבי בכור ומעשר ליתא בכל כתה"י זולת כיר"א. וע' במפרש כאן, ובשטמ"ק ד"ה נתערבו: ג] בקלת כת"י ודפו"י לצורכי. וכ"ה ברש"י כת"י: ד] בה"ז מוחק זה. וע' במפרש ד"ה וימכרו, ולהלן אות ב': ה] היפה (*ש"מ): ו] אמר רב כהנא אמריתה להא שמעתיה קמיה דרב שימי בר אשי ואמר צריכן כצ"ל (ש"מ. וכ"ה בתמורה): ז] תיבת נינהו ליתא בכתה"י. ובכי"ב וג' נמי: ח] ליה הכא הרובע והנרבע (כי"צ): ט] גירסת רש"י מי קתני בכל שהוא התם קתני. רש"ק (גליון). איברא לכאורה מפי' רש"י נראה דגרים כלפנינו. וכ"ה הגיר' בכתה"י וס"י. ול"נ: י] ונמצאו כולן קדשים כצ"ל (צ"ק). נ"א הקרבן. היו כולן קדשים כו' כדקתני מתני' קדשים בקדשים כו' כצ"ל והד"א (שמכ"י): יא] של מי הוא שהרי זבח א' שם בעליו עליו ואין ידוע איזהו ויקרבו כצ"ל (צ"ק): יב] נ"ל מחולקין (ש"מ): יג] אולי נ"ל חטאת בעולה. שהרי עולה ושלמים מתן דמן שוין (חשק שלמה). וכן הק' בטה"ק ורש"ש. והרמב"ם בפי' המשנה וביד פי' ג"כ עולה בשלמים ע"ש. וברש"י כת"י עולה בחטאת: יד] אי אלו עולה ואי אלו שלמים כצ"ל (ש"מ, יעב"ץ): טו] יתחללו על אלו ויביא מאלו עולה ויחזור ויביא מעות כיוצא בהן לפי שאינו יודע איזו מין היה יפה ויאמר כל מקום כו' כצ"ל (ש"מ וצ"ק): טז] דהא גבי נתערבו בבכור ומעשר קתני נמי וימכרו, ולמכור במעשר אי אפשר דהא כו' (עפ"י ש"מ וצ"ק). ועי' לעיל אות ב': יז] נ"ל דמשתכר (באה"מ ועש"ב): יח] נ"ל אלא דמשום (הגרי"ב). ובש"מ ופריק ליה ה"נ משום כו': יט] נ"ל ברובא (ש"מ): כ] נ"ל בפדיה (ש"מ): כא] בש"י שייך דיבור זה לקמן עב ע"א קודם ד"ה ופרכינן (גליון, וש"מ). ועי' שם בש"נ אות ב. ולפנינו תוקן עפ"י הגהת בה"ז שהעתיק דיבור זה משם לכאן: כב] כאן הס"ד ומה"ד ה"א (צ"ק): כג] אימא קיל איסורייהו ולא לאסרינהו לכולהו אלא ניבטל ברובא ואפי' לגבוה כצ"ל והס"ד ואח"כ מה"ד הא תנא ליה (צ"ק): כד] נ"ל הכא (ש"מ): כה] נ"ל ידיע (ש"מ): כו] האדים הבשר (ד"ו): כז] נ"ל הא דאמרינן (ש"מ). או כי אמרינן (גליון): כח] דדרשינן הכי וכו' אלא לכלביך הוא דלא תפדה אבל וכו' כצ"ל (ב"ש): כט] ע"ש ברש"י דלא גרס להא (הגרי"ב):

שיטה מקובצת (המשך)

אשם מצורע הרי הם ניכרים שבאים כבשים והחטאת אינה באה זכר ממין כבשים אלא כשבה נקבה אבל חטאת ועולה לא פסיקא ליה משום דאיכא שעיר נשיא בשעיר עולת נדבה וכ"ש חטאת ושלמים שהכל קרב שלמים בין זכרים בין נקבות וכן איל עולת נדבה באשם כולהו מפרש בגמרא וצ"ע אמאי לא נקט כמו כן חטאת וזבחי שלמי צבור דשלמי צבור כבש בן שנה וחטאת אינו בא זכר ממין הכבשים: **ואצריכן דאי מהתם הוה אמינא ה"מ לגבוה.** דרובע ונרבע דהתם מיירי ע"פ ע"א או ע"פ הבעלים דאסורים לגבוה ומותרים להדיוט דומיא דמוקצה ונעבד דקתני התם אבל הכא דקתני ימותו דמיתסרי בהנאה אף להדיוט אימא נעביד להו תקנתא דלא ימותו אלא ליבטלו ברובא ויקרבוס אחד אחד חוץ מאחד מהם. כך פירש הקונטרס. ומה שפי' אחד אחד, לאו דוקא דכיון דמיבטל ברוב אינו צריך להקריבם אחד אחד. ומה שפי' חוץ מאחד מהם היינו משום דסובר דאיסור הבטל ברוב צריך להשליך אחד כנגד האיסור, ואינו נראה דהא לא אמרינן הכי רק בתרומה טהורה מפני גזל השבט. והיה יכול לפרש אימא דלא ימותו אלא ירעו שאין להחמיר כל כך לאסרו להדיוט. וא"ת אכתי להדיוט נמי תנינא במסכת קינין (פ"ב מ"ג) דתנן פרח (אחד מהן לחטאות המתות) [מבין המתות לכולן] ימותו כולן אלמא דאפילו עופות לא בטלי ואמרינן ימותו. וי"ל דאי מהתם הו"א דוקא עופות דהפסד מועט אבל זבחים דהפסד מרובה אימא לא נפסדינהו. אבל קשה לאשמעינן הך וכ"ש ההיא דקינין. ועוד דלקמן מפרשינן דהכא תני כל לאתויי עופות, ואמאי תיפוק ליה מעופות דהתם. לכך נראה דהתם תני לה אגב גררא ששונה תערובת אחרים וכן הכא תני כל לאתויי עופות אגב זבחים: